



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacrae Scripturae, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiae Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput II. Abominabilis Mollitiei, Sodomice & Bestialitatis malitia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53587)

gunt, vel quorum patet turpitude ex ipsamet naturali honestate, vel ex puritate, quam sectari Christianus debet, quin pudendum instituat examen, quod cum ex phantasie vitio, tum ex cordis corruptione proficiscitur.

C A P U T II.

Abominabilis Mollitiei, Sodomie & Bestialitatis malitia.

Mollities seu voluntaria pollutio actio est ex se mala, ideoque a Deo prohibita, 1. quia nature legi repugnat, quæ propterea homini semen tribuit, ut eo ad generationem propriæque speciei conservationem uteretur, 2. quia christiani corporis per Baptismum sanctificati puritatem violat, 3. quia concupiscentiam sectatur, cui numquam, ut ostendimus, obedire licet.

Hæc aut voluntaria est, aut involuntaria. *Voluntaria*, cum quis ad illam seipsum excitat, aut ab alio provocari patitur; vel cum ea peragit, ex quibus oritur pollutio, veluti si oscula det aut accipiat, si calidis nimium cibus utatur, si tali modo cubet, si libros obscenos legat, aut impudicas picturas, turpiaque alia objecta aspiciat: mortale hoc est, & contra naturam peccatum.

Involuntaria est pollutio, quando ex nature infirmitate evenit, aut ex morbo, aut ex aliqua actione in se licita, vel indifferenti, veluti equo, aut lectica vehi: si Confessiones audiendo, aut libros

libros legendo studii causa, qui de luxuriæ peccatis agunt, in pollutionem quis incidat, nec mortale, nec veniale peccatum committit; & Confessarius, qui confessiones audiens in pollutionem absque sua culpa laberetur, non teneretur hoc exercitium relinquere, si proximo esset utilis, aut ad illud ex suo officio teneretur.

Quæ in somno evenit pollutio non est peccatum, si nulla illi ante somnum voluntarie datur occasio: dolendum tamen de illa est, veniaque a Deo petenda, si forte culpa aliqua adfuit.

Casuistæ quidam docent, licitum esse pollutionem desiderare aut propter sanitatem, aut ne tam molestas carnis tentationes patiamur, dummodo carnalis delectatio non quærat. Verum ego existimo vehementer periculosum esse hoc desiderium, fieri siquidem vix potest, ut carnalis delectatio se cordi non inferat, dum in corpore dominatur.

Pollutionem procurare non licet, etiamsi ad vitæ conservationem Medici illam consulerent aut juberent; neque medicinam sumere licet, quæ eandem excitet.

Quis Caramuelis opinionem ferat, qui expresse docet, pollutionem ideo solum esse peccatum, quia a Deo prohibetur; ex se vero malam non esse, sed seclusa Dei prohibitione bonam interdum fore, adeo ut mortaliter peccaret, qui ipsam non procuraret? Propositionem adeo turpem tueri potest, non dicam Christianus Doctor, sed honestus homo? Honestus Ethni-

cus illam detestaretur: ipsique impudici, qui in hasce turpitudines labuntur, earum turpitudinem agnoscunt, & erubescunt, nec ista palam patrare audent. Mollities, ut diximus, legi naturæ adversatur: quomodo igitur naturæ utilis esse umquam potest, cum naturam ipsam destruat, ac vituperet? Hæc hominem infra belluas collocat, quæ numquam seipsas polluant, suoque semine ad generationem dumtaxat utuntur. Si ex sola Dei prohibitionem mala esset pollutio, nationes illæ, quibus positiva hæc lex non innotuit, illam exercendo non peccassent; neque hodie peccarent, qui hanc prohibitionem ignorant, veluti populi, qui Evangelii prædicationem numquam audierunt. Perperam vero asseritur, nihil distare si quis propter actionem ex se malam damnetur, vel propter actionem ex Dei prohibitionem malam; sic enim vitiorum turpitudine minuitur, quam non ex eorum natura metiamur, sed ex Dei tantum voluntate, qui ea prohibet. Conscientiæ syntheresim satis est audire, ut pollutionis malitia cognoscatur. Se celant, qui hoc peccatum committunt, eosque admissi criminis pudet. Nonne hi stimuli a natura ipsa excitantur, quæ tale opus prohibet?

Quemadmodum in speculativis, ait sanctus Thomas, pessimus error est illarum rerum, quas hominem natura docet, veluti Dei existentiam; ita in moralibus turpissime, pessimeque errat, qui naturæ legibus adversatur. Porro in mollitie fini, legique naturæ ille adversatur, qui semine ad generandum a natura instituto abutitur.

tur. Quisquis igitur id agit, peccat; ipsaque actio est ex se mala, quia naturæ legi adversatur.

Propter hanc ipsam rationem detestabilis est sodomia; etenim, inquit sanctus Augustinus: *Deus non sic fecit homines, ut se illo uterentur modo. Violatur quippe ipsa societas, quæ cum Deo nobis esse debet; cum eadem natura, cujus ille auctor est, libidinis perversitate polluitur.*

Nihilo tamen minus Apologiæ Casuistarum Auctor infra triginta argenteorum furtum hoc peccatum collocat, quod nec nominare licet, propter quod integræ olim urbes ignis sulphurisque imbre deletæ sunt, & quod civiles quoque leges igne puniunt. Credi vix potest christianum Auctorem in tam enormem errorem esse prolapsum; magisque adhuc mirandum est illum voluisse hunc errorem tueri auctoritate sancti Thomæ, qui non minus propter doctrinæ suæ in hoc argumento puritatem, quam propter suam in cæteris Theologiæ Tractatibus sublimitatem Angelicus est Doctor. Peccatum, inquit Apologiæ Auctor, eo est gravius, quo excellentiori virtuti opponitur; sed iustitia, cui furtum opponitur, excellentior est quam temperantia, cui omnes luxuriæ species opponuntur: ergo furtum triginta argenteorum gravius est quam sodomia, quia illud excellentiori virtuti opponitur. Heu quæ rationis perversio! quæ impudentia! Ea regula, quam in prima sua propositione hic Auctor tradit, non est physice & sine limitatione accipienda, ex ipsa enim detestabiles consequentiæ promanarent. Cæteroque

peccatum veniale, quod excellentiori virtuti opponitur, gravius mortali peccato esset, quod virtuti illi non opponeretur. Hinc unius aurei furtum, quod in communi sententia peccatum est mortale, gravius esset bestialitate, aut incestu cum matre sua commisso. Quamobrem peccatorum enormitas metienda est ab aversione a lege Dei æterna, a naturæ lege, a peccantis statu, a damnis quæ inde Reipublicæ eveniunt, & ab aliis circumstantiis. Quæ omnia si perpendantur, quis abominandam hanc Apologiæ propositionem tueri audebit, quam jure meritoque dampnarunt sancta Sedes, Episcopi, & Parisiensis Theologiæ Facultas (a).

Eadem cæcitate obruti Casuistæ quidam docent, illum, qui in sodomiam aut bestialitatem lapsus sit; non teneri hæc peccata in specie confiteri; sed sufficere si dicat, se contra castitatem peccasse, aut in pollutionem lapsum fuisse (b). Nonne hoc pacto salutaris illa confusio a Confessione repellitur, qua turpitudinem suam debent pœnitentes deslere? Nonne Sacramenti destruitur integritas, quæ in libera & perspicua peccatorum suorum declaratione consistit

(a) *Mollities jure naturæ prohibita non est. Unde si Deus eam non interdixisset, sæpe esset bona, & aliquando obligatoria sub mortali. Est damnata ab Innocentio XI. num. 49.*

(b) *Mollities, sodomica, & bestialitas sunt peccata ejusdem speciei infimæ, ideoque sufficit dicere in confessione se procurasse pollutionem. Est 24ta inter damnatas ab Alexandro VII.*

stet (a)? Nonne horror ille minuitur, quem secum afferunt actiones illæ, quas tegere quærimus? Verum in hisce confutandis nimium immoror; pulchraque illa sancti Augustini verba, quamvis in alio argumento ab eo prolata, usurpare posse mihi videor, videlicet: *Pudet me*

(a) Mollitiei vitium ubi semel radices egit, non nisi vi magna evellitur. Juvenes plurimi, imo & senes, quia raro aut numquam serio admonentur, nec debitis præfidiis muniuntur, multis annis immerfi voluptatibus vivunt. Ut igitur Confessarius rite suo munere fungatur, ante omnia in hujus peccati causam, occasionem, aliasque temporis & loci circumstantias investigare debet, tuncque non generica, sed specialia, hisce causis, ac circumstantiis accommodata remedia præscribere. Sic si e. g. lectus aut nocturna quies tentationem excitet, pœnitenti injungendum. 1. Ut priusquam cubitum eat, Crucifixi imaginem amplectatur, exosculetur, seque brevibus & amorosis suspiriis in Sacratissimum ac patens Jesu latus recondat. 2. Ut decumbens ob Dei, & Angeli custodis præsentiam honestum corporis situm servet, & lateri sive dextro, sive sinistro incubando manus supra pectus crucis in formam collocet. 3. Ut tardante morptheo accepta interdium divina beneficia gratus recogitet, ac Dei bonitatem magnificans tandem indormiat. Si vero campus, sylva, officina huic peccato ausam præbeant, simile circa Crucem exercitium de mane erit suggerendum tum certa in procinctu ad talem locum oratio, viva Div. Præsentia apprehensio, ac tandem salutaris instantis mortis, & judicii timor; cujusvis turpitudinis abominatio, castitatis, ac munditiæ summa æstimatione, tepiditatis fuga, ac sacri fervoris prosecutio

me ista refellere, cum eos non puduerit ista sentire. Cum vero ausi sint etiam defendere, non iam eorum, sed ipsius humani generis me pudet, cuius aures hæc ferre potuerunt.

C A P U T III.

Stupri, Incestus, & Raptus gravitas.

Adeo pretiosa res est virginitas, ut stuprum, quod illam aufert, ingens sit peccatum. Præter fornicationis malitiam, duas insuper peculiare malitias peccatum hoc continet. Prima in eo sita est, quod virginale puellæ sigillum violat; secunda in eo, quod illam periculo exponit in impudicitia, in quam semel lapsa est, perseverandi.

Qui puellam vi aut importunis precibus violavit, illam ducere, aut dotare tenetur, ut in honestum matrimonium collocari possit, si inferioris sit conditionis. Si puella neque verbis decepta, neque ad peccandum vi sit adacta; oporteret nihilominus, ut illam stuprator dotaret, atque ad id cum ex caritate, tum ex iustitia adigitur (a).

In

tio sunt inculcandæ. Porro benignius cum his, quam cum illis qui occasiones foris quærent, in confessionali esse agendum jam supra diximus.

(a) Stuprator puellæ in copulam libere consentienti juxta communiorem sententiam nihil ex iustitia, sed ad summum quidquam ex caritate debet; quia scienti & volenti nulla fit injuria. Si tamen puella sub parentum adhuc cura degat, propter